

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 9

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อกมลรัตน์ อายุ 38 ปี อยู่แถว ๆ ลำลูกกา อาชีพ แม่ค้าขายของตามตลาดนัดตั้งแต่คลอง 5 ไปจนถึงนครนายก

มีลูกชายวัย 4 ขวบ เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ขายพวกชุดนอน ชุดชั้นในสตรี ผ้าห่ม ผ้าเช็ดตัว

เมื่อก่อนเคยทำงานในห้างฟิวเจอร์พาร์ครังสิต (ห้างสเปลล์) เป็นตัวแทนขายสินค้ากระเป๋า ยี่ห้อคิปลิง (Kipling) ทำมางานได้ 20 กว่าปีแล้ว แต่พอช่วงโควิดรอบแรก มีการล็อกดาวน์ จากมาตรการทางภาครัฐ 3-4 เดือน ทำให้ห้างปิดตัวลงชั่วคราว และแม่ทางภาครัฐจะผ่อนคลาย เวลาเปิด-ปิดแล้วก็ตามหลังช่วงมิถุนายนเป็นต้นไป ก็ไม่สามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิม เพราะผู้คน

ยังวิตกกังวลเกี่ยวกับโรคโควิด-19 อีกทั้งพวกแบรนต์เนมอย่างยี่ห้อคิปลิงก็ไม่ใช่สินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างเช่น อาหาร เครื่องดื่ม หลังจากเปิดห้างมาไม่กี่เดือนยอดขายภายในร้านตก และติดลบตลอดเดือน จนเหลือยอดขายเพียงไม่ถึงหมื่นบาท/เดือน ทำให้บริษัทมีต้นทุน ค่าเช่าร้าน เงินเดือนพนักงาน 3-4 คน ต่อร้าน

หากเปรียบเทียบปลายปี 2562 และก่อนโควิดรอบแรกกุมภาพันธ์ 2563 มียอดขายถึง 2-3 แสนบาทต่อเดือน ซึ่งตอนที่ห้างถูกสั่งปิด 3 เดือน ทางประกันสังคมไม่ได้ช่วยเหลือใด ๆ เคยไปสนก.ประกันสังคมไปยื่นเรื่องเพราะรัฐสั่งปิด และบริษัทที่ทำอยู่ก็จ่ายแค่ครั้งเดียว ทางประกันสังคมแจ้งมาว่าพนักงานยังได้รับเงินเดือนอยู่ ถึงแม้จะครั้งเดียว ประกันสังคมจะจ่ายให้ก็ต่อเมื่อเลิกจ้างหรือลาออก พอได้ยินแบบนี้เครียดเลยตอนนั้นไหนจะผ่อนรถ ผ่อนบ้าน ค่าใช้จ่ายลูก บอกเลยว่าเสียใจมาก ๆ อีกใจก็กลัวโควิด เพราะแม่อีกมีโรคประจำตัวอยู่แล้ว แต่หลังจากนั้นไม่นาน บริษัทไม่สามารถแบกต้นทุนเอาไว้ จึงถูกเลิกจ้างตามระเบียบ ถึงแม้จะได้เงินเลิกจ้างมา 10 เดือน แต่ก็หักเงินกู้ต่าง ๆ เหลือไม่เท่าไร และได้ประกันสังคม 6 เดือน ก็พออยู่ประทังชีวิตมาได้เกือบ ๆ 1 ปี

พอหลังจากนั้นก็ลองไปสมัครงานที่ใหม่ เป็นตัวแทนขายประกันอยู่ได้ 2 เดือน พอยอดไม่เข้าเป้า เขาก็ให้ออก ตอนนั้นได้รับเงินเดือนที่ใหม่ ถูกหักไป หักมาไม่ถึงเก้าพันบาท ทำงาน 7 วัน เวลา 8.00-20.00 น. ยอมรับเหนื่อยมาก ๆ ในช่วงโควิด ทั้งหางาน ต้องดิ้นรน เพราะมีภาระเยอะมาก ๆ

หลังจากนั้นก็ออกจากงานขายประกัน มาเปิดร้านลงทุนขายผลไม้ต่าง ๆ พวกแช่อิ่ม ของดอง สับปะรด ฝรั่ง มะม่วง แดงโมลลงทุนไปเกือบ ๆ 2 หมื่นบาท แต่สุดท้ายขายไม่ดี ลงทุนทุกวัน ทุนไม่ได้ กำไรก็ไม่มี ของก็เสีย ไม่ใช่แค่ร้านเราร้านเดียวหลาย ๆ ร้านก็สลับหมุนเวียนกันมาเปิดใหม่ และทยอยปิดตัวเช่นกัน สาเหตุมารู้ทีหลัง เพราะคนสั่งออนไลน์กันมากขึ้น พวกพนักงานออฟฟิศปิดตัวกันเยอะ ย่านที่ไปขายของ มันไม่มีที่จอดรถ เป็นถนนเลน 2 เลน สวนกันไปมา รถจอดแะซื้อไม่ได้

ที่นี่ ก็ลองไปขายในตลาดตลาดสวย มีที่มีทาง ตลาดมีที่จอดรถให้ ลงทุนไปเกือบ ๆ หมื่นบาท ก่อนที่มากำกั๋งอบวุ้นเส้นก็ลองหักทำในยูทูบได้ 1-2 อาทิตย์เห็นว่าไม่ยุ่งยาก พอมายขายจริง ๆ จานละ 100 บาท แรก ๆ ขายดีนะ กำไร 2 พันกว่าบาท หลัง ๆ เจียบ ๆ สงสัยไม่อร่อย ขายมาได้ 1 เดือนก็คืนร้านไป ขาดทุน

หลังจากนั้นไปขายข้าวกล่อง 25 บาท ตรงหน้าป้ายรถเมล์ ตั้งร้านตี 5 พอหลังสามโมงเช้าก็เก็บ วัน ๆ หนึ่งขายได้แค่ 3-5 กล่องเอง ทำไป 50 กล่องหวังว่าจะได้กำไรซัก 200-300 บาท สุดท้ายลงทุนไปก็ขาดทุนเหลือกลับมาเยอะเลย คนไม่นิยมทานกัน แต่ก็คิดนะถ้าไม่ได้ดี ขายขาดทุนอีก ก็คงกลับไปทำงานออฟฟิศ พอดีมีญาติจะฝากให้ แต่อยู่ไกล แต่หลังจากลองผิด ลองถูกด้วยเงินที่ได้มาจากการเลิกจ้าง และประกันสังคม เหลือเพียงไม่กี่บาท จึงนำเงินก้อนสุดท้ายมาลงทุนอีก

ตอนนี้ขายพวกชุดนอน ชุดชั้นในผู้หญิง และอื่น ๆ เพราะว่าแม่ของพี่ แกมีประสบการณ์ขายของตามตลาดนัด มีแนวทาง ลู่ทางให้เรียนรู้ ก็เคยขายของตามตลาดนัด และอีกอย่างของพวกนี้ก็ไม่ใช่เสีย ไม่เหมือนพวกของกิน

วันแรกทีไปขายตลาดนัดที่บ้านฟ้ารังสิต ได้มา 2-3 พันบาทเลย แต่สำหรับเราเน้นกลุ่มคนมีเงิน กลุ่มคนที่มาจากบ้านจัดสรร เช่นแม่บ้าน สาวใช้ พนักงานออฟฟิศหลังเลิกงาน ถึงแม้ค่าเช่าสถานที่จะแพง เปิดตั้งแต่ บ่ายสามโมง จนถึง สองทุ่ม ก็ต้องจ่าย 200 บาท/วัน ก็ถือว่าคุ้ม ขยันหน่อย ๆ ขายเช้า-เย็น วิ่งไปมาวัน ๆ บางวันไปขายถึงอยุธยา หรือไม่สระบุรีเลย วัน ๆ หนึ่งกำไรพันกว่าบาท ถึงพันห้าร้อยบาทเลย

แต่พอมาโควิดรอบ 2 และ รอบ 3 ถามว่าส่งผลกระทบต่อบ้างไหม ก็เยอะนะ จากที่เคยได้เดือนละสองหมื่นบาทโดยเฉลี่ย ก็ลดลงประมาณหมื่นห้า แต่สินค้าก็ต้องปรับเปลี่ยนกันไปตามสมัยไป ก็ยังดีกว่าไปเป็นลูกจ้าง หากเหนื่อย หรือไม่สบายก็หยุดพัก หากเดือนนี้เรารู้ว่าต้องมีรายจ่ายแค่นี้ เราก็ขยันหน่อย มันก็มีรายได้เข้ามาพอ ผ่อนรถ ผ่อนบ้าน เลี้ยงดูลูก และค่าอื่น ๆ

เมื่อก่อนลูกเรียนที่เอกชน แล้วย้ายวัดกลางคลองสี่ ค่าเทอมหมื่นกว่าบาท ตอนนี้จ่ายแค่ 2 พันบาทเอง รวมหนังสือด้วยนะ ประหยัดตรงนี้ไปเยอะ

ส่วนสวัสดิการของภาครัฐก็ได้นะ “คนละครึ่ง” “เรารักกัน” ก็รวมกันได้ 5,000 บาท

แต่ ม.33 ไม่ได้เพราะออกจากงานมาก่อนที่เข้าจะมีโครงการนี้แล้ว

ส่วนความคาดหวังจากรัฐ ไม่หวังใด ๆ เพราะรัฐยังลำบากเลย

ตอนนี้ก็เลี้ยงลูกมาคนเดียว สามเเล็กลงไปแล้ว ชีวิตมันต้องสู้ ล้มไม่ได้

ตอนนี้พึ่งพาตัวเองดีกว่า หากโควิดหายในอนาคตก็อยากมีร้านขายของเป็นของตนเอง คิดว่าจะลองขายออนไลน์ อย่างเช่น shopee, Facebook มีเงินเอาไว้ให้แม่ไปทำบุญ ส่งลูกเรียนดี ๆ พาไปเรียนเสริมจะได้เท่าทันในสังคมให้รู้สึกอบอุ่น เวลาไปวัดส่วนใหญ่ก็ขอให้มีการกาย สุขภาพที่ดี ไม่ขออย่างอื่น ตอนนี้อาชีพนี้ก็ถือว่าลงตัว ถือว่าขยันมากก็ได้มาก ขยันน้อยก็ได้น้อย จริง ๆ ต้องขอบคุณแม่ แม่เป็นแสงนำทาง ให้กำลังใจมาตลอด ที่ผ่านมามีผิดพลาดมาก็ได้แม่คอยดูแล ถ้าไม่มีแม่คงไม่มีวันนี้ จะโควิดมาแค่ไหน ใจพร้อมจะสู้ ก็ไม่มีวันอดแน่ ๆ เพราะถ้าหากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 60% และในระหว่างที่ยังระบาดรอบที่สามความสุขลดลงเหลือ 40%

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2564